

Bestselerio „Gegutės šauksmas“ autorius

ROBERT GALBRAITH

BLOGIS
KAIP
AMATAS

Nauja Kormorano Straiko byla

Alma littera

1

2011

*THIS AIN'T THE SUMMER OF LOVE**

Jam nepavyko visiškai nusimazgoti kraujo. Po kairės rankos didžiojo piršto nagu it lenktinis skliaustas juodavo tamsi linija. Ėmė krapštyti, nors į ją žiūrėti buvo gera: vakarykščių malonumų atminas. Apie minutę jis bergždžiai gremžė, paskui įsikišo kruviną nagą į burną ir ėmė čiulpti. Aštrus geležies prieskonis priminė kvapą srovės, kuri pliūptelėjo ant plytelėmis išklotų grindų, aptaškė sienas, permerkė jo džinsus ir pavertė didelius rausvai oranžinius kilpinius rankšluosčius – purius, sausus, tvarkingai sulankstytus – kruvinais skudurais.

Šį rytą spalvos buvo ryškesnės, o pasaulis žavesnis. Jautėsi ramiai ir pakiliai, lyg būtų ją sugėręs, lyg jam būtų buvusi perpilta jos gyvybė. Tos, kurias nužudei, priklauso tau: seksas toli gražu neteikia tokios pilnatvės. Jokia dviejų gyvų kūnų patirtis nesuartina taip, kaip priešmirtinė akimirka su aukomis.

Džiugiai mąstė, kad niekas nežino, nei ką jis padarė, nei ko imsis toliau. Žindo didįjį pirštą laimingas ir ramus, atsišliejęs į neryškios balandžio saulės išildytą sieną ir įsmeigęs akis į namą priešais.

Namas buvo ne prašmatnus, o paprastas. Be abejo, jame smagiau gyventi negu toje skylėje, kur juoduose šiukšlių maišuose stingsta vakarykščiai kruvini drabužiai, laukdami, kol bus sudeginti, kur, užkišti už dvilinko vamzdžio po virtuvės kriaukle, spindi jo peiliai, nušveisti balikliu.

---

* Ne meilės vasara tatai (*angl.*). „Blue Öyster Cult“ daina.

Prieš namą buvo sodelis, aptvertas juoda tvorele, ir apleista veja. Dvejos baltos vos ne vienos ant kitų įtaisytos laukujės durys rodė, kad šis triaukštis perstatytas ir name įrengti viršutinis ir apatinis butai. Pirmame aukšte gyveno tokia Robina Elakot. Jis pasistengė sužinoti merginos vardą ir pavardę, bet mintyse vadindavo ją Sekretore. Ką tik matė ją šmėkštelint arkiniame lange – lengva pažinti iš šviesių plaukų.

Sekti Sekretorę buvo dar vienas malonumas. Jis turėjo porą laisvų valandų, todėl nusprendė į ją pažiūrėti. Šiandien jis ilsisi po puikiojo vakar prieš šlovingąjį rytą, pasitenkinęs tuo, kas jau padaryta, prieš jaudulį dėl to, kas bus toliau.

Netikėtai durys iš dešinės atsidarė, ir išėjo Sekretorė, lydima kažkokio vyro.

Jis neatšlijo nuo šiltos sienos, tik atsisuko į juodu profiliu ir įsistebeilijo į gatvės galą, lyg kai ko lauktų. Jie nekreipė į jį dėmesio, nužingsniavo gatve vienas šalia kito. Kiek luktelėjęs, jis nusprendė eiti iš paskos.

Ji mūvėjo džinsus, vilkėjo šviesų švarkelį ir avėjo žemakulniais. Saulės apšviesti ilgi banguoti plaukai parausvėjo. Jam pasirodė, kad poros santykiai šiek tiek įtempti, juodu ėjo tylėdami.

Jis puikiai pažįsta žmones. Merginą, kuri vakar mirė tarp permirusių krauju rausvai oranžinių rankšluosčių, jis pirmiau perprato ir sužavėjo.

Pėdino paskui juos ilga gyvenamojo rajono gatve, susikišęs rankas į kišenes, lyg būtų išsiruošęs apsipirkti. Tokį giedrą rytą akiniai nuo saulės nekrito į akis. Lengvas pavasario vėjelis švelniai siūbavo medžius. Gatvės gale porelė pasuko į kairę, į plačią, judrią magistralę, pilną įstaigų. Saulės šviesoje virš galvos žėrėjo Ilingo municipaliteto stiklo lakštų langai.

Staiga Sekretorės kaimynas, o gal meilužis – ryškūs bruožai, kvadratinis smakras – į ją kreipėsi. Ji atsakė trumpai, be šypsenos.

Kokios smulkmeniškos, niekingos, purvinos ir menkos yra moterys. Surūgusios žiezulos, visos aliai vienos, ir visos reikalauja, kad vyrai pasirūpintų jų laime. Tik gulėdama priešais nebegyva ir tuščia, moteris tampa tyra, paslaptinga ir net nuostabi. Tada ji visiškai priklauso tau, nebegali ginčytis, priešintis, tavęs palikti, daryk su ja ką

panorėjęs. Vakarykštės lavonas nukraujavęs apsunco ir suglebo: jo lėlė sulig žmogumi, jo žaislas.

Jis it vaiduoklis ar dievas slinko paskui Sekretorę ir jos meilužį per triukšmingą „Arkadijos“ prekybos centrą. Gal šeštadienio pirkėjų minia jo nė nemato, gal jis atsimainęs, dvigubai gyvesnis, neregimas?

Jie priėjo autobusų stotelę. Jis lūkuriavo netoliese, apsimesdamas, kad pro duris apžiūrinėja indų restoraną, didelę vaisių krūvą parduo-tuvėje, kartonines princo Viljamo ir Keitės Midlton kaukes, kabančias spaudos kiosko vitrinoje, ir stebėjo judviejų atspindžius stikle.

Jie ruošėsi sėsti į aštuoniasdešimt trečiojo maršruto autobusą. Jo kišenė buvo bemaž tuščia, bet jis nenorėjo taip greitai atsakyti ma-lonumo ją stebėti. Lipdamas į autobusą paskui porelę, išgirdo, kaip vyras ištarė: „Vemblio centrinė.“ Nusipirko bilietą ir nuėjo paskui juos į viršų.

Porelė susirado dvi laisvas vietas autobuso priekyje. Jis atsisėdo greta niurgzlės, privertė ją patraukti krepšius su pirkiniais. Kartais per keleivių klegesį iki jo atsklisdavo jų balsai. Sekretorė arba kalbėjo, arba be šypsenos žiūrėjo pro langą. Jis neabejojo, kad ji nenori ten, kur juo-du važiuoja. Ji nusibraukė nuo akių plaukų sruogą, ir jis pastebėjo, kad ji mūvi sužadėtuvių žiedą. Ruošiasi vestuvėms... tai tik jai taip atrodo. Jis paslėpė šypsenėlę po pastatyta striukės apykakle.

Pro purvinus autobuso langų dryžius liejosi šilta vidurdienio saulė. Įlipo būrys vaikinių ir užtūpė aplinkines vietas. Pora jų vilkėjo raudon-us su juodais dryžiais regbininkų marškinius.

Staiga jam pasirodė, kad diena apsiblausė. Marškiniai su pusbė-nuliu ir žvaigžde kėlė nemalonias mintis. Priminė metą, kai nesijau-tė kaip dievas. Jis nenorėjo tepti ir teršti šios laimingos dienos senais prisiminimais, bet pakili nuotaika staiga išgaravo. Įtūžo – paauglys iš regbininkų draugijos sugavo jo žvilgsnį, bet sunerimęs skubiai nusuko akis, – atsistojo ir nuėjo prie laiptelių.

Į strypą šalia autobuso durų buvo tvirtai įsikibęs tėvas su sūneliu. Širdis sprogo iš pykčio: kodėl *jis* neturi sūnaus? Tikriau, kodėl jis *nebe-turi* sūnaus? Įsivaizdavo, kad berniukas stovi šalia ir dievinamai, kaip į didvyrį, žiūri į jį, – bet sūnaus seniai nebėra, ir dėl to kaltas vienas vienintelis žmogus, Kormoranas Straikas.

Jis atkeršys. Jis sugriaus Kormoranui Straikui gyvenimą.

Atsidūręs ant šaligatvio, jis pakėlė akis į priekinius autobuso langus ir paskutinį kartą pažvelgė į auksaplaukę Sekretorės galvą. Nepraeis nė paros, ir jis vėl ją pamatys. Ši mintis numalšino staigų įniršį, sukeltą „Saracėnų“ aistruolių marškinių vaizdo. Autobusas nudardėjo, o jis nudrožė į priešingą pusę, kuo toliau, tuo labiau rimdamas.

Jo planas puikus. Niekas nieko nežino. Niekas neįtaria. O namie, šaldytuve, jo laukia labai brangus dalykas.

2

A rock through a window never comes with a kiss.

„Blue Öyster Cult“, *Madness to the Method**

Robina Elakot, dvidešimt šešerių, jau gerus metus buvo susižadėjusi ir turėjo ištekti prieš tris mėnesius, bet vestuves, netikėtai mirus būsimai anytai, teko atidėti. Per tuos tris mėnesius po neįvykusių vestuvių būta visko. Ar juodu su Matju geriau sutartų, jei būtų davę vedybų įžadus? – svarstė ji. Ar jie rečiau ginčytųsi, jei šalia sužadėtuvių žiedo su safyru, kuris jau didokas, ant piršto ji mėvėtų ir situoktuvinį?

Pirmadienio rytą, lenkdama statybinio laužo krūvas Totnamo Rūmų kelyje, Robina mąstė apie vakarykštį kivirčą. Jo užuomazgų būta jau namie, dar prieš regbio rungtynes. Robina ir Matju susiginčydavo kaskart po susitikimo su Sara Šadlok ir jos meilužiu Tomu; tai ji ir priminė jam, nes rietenos truko nuo rungtynių iki paryčių.

– Sara tiesiog drumstė vandenį, dėl Dievo meilės... negi nesupranti? Tai *ji* klausinėjo apie jį, nenutilo nė akimirka, ne aš pradėjau...

Atrodė, Totnamo Rūmų kelias bus taisomas amžinai, šiukšlių krūvos kliudė Robinai patekti į privataus seklio biurą Danijos gatvėje nuo tos dienos, kai pradėjo ten dirbti. Nuotaika dar labiau subjuro, jai užkliuvus už didžiulės nuolaužos: Robina paknopstomis žengė kelis žingsnius ir vos nepargriuvo. Iš gilaus griovio, pilno vyrų su šalmais ir švytinčiomis liemenėmis, pasigirdo švilpimas ir nešvankios pašaipos.

---

* Akmens pro langą bučinyš nelydi niekad (*angl.*). „Blue Öyster Cult“. „Tvarkos beprotybė“.

Robina paraudo, nusibraukė nuo akių ilgus rausvai auksinius plaukus ir, pamiršusi statybininkus, vėl neišvengiamai grįžo mintimis prie Saros Šadlok ir jos klasingų, įkyrių klausimų apie Robinos viršininą.

– Jis *keistai* patrauklus, tiesa? Šiek tiek gyvenimo aplamdytas, bet manęs tai niekada neatbaidydavo. O tikrovėje jis jaudina? Stambus vyras, a?

Robina pamatė, kaip Matju sukando dantis, nors ji stengėsi atsakinėti ramiai ir abejingai.

– Biure tik judu? Tikrai? Daugiau nieko?

Bjaurybė, tūžo Robina, paprastai gero būdo, bet tik ne su Sara Šadlok. Ir juk puikiai žino, ką daro.

– Ar jis tikrai buvo apdovanotas medaliu Afganistane? Tikrai? Oho, vadinasi, jis dar ir karo didvyris?

Robina iš paskutiniųjų stengėsi užčiaupti Sarai burną, kad liaupsės Kormoranui Straikui išsektų, bet veltui: rungtynių pabaigoje Matju su sužadėtine elgėsi šaltai. Tačiau nepasitenkinimas nė kiek netrukdė jam plepėti ir juoktis su Sara pakeliui į namus, o Tomas, Robinos nuomone, nuobodus ir minkštos galvos, džiugiai prunkštavo, nesuprasdamas užuominų.

Stumdoma praeivių, kurie irgi stengėsi aplenkti griovius, Robina galop priėjo šaligatvį, ant kurio šešėlių metė betoninis monolitas, „Centro dangoraižis“, dėl langų korio panašus į grotas, ir vėl užsiplieskė, prisiminusi, ką Matju jai pasakė vidurnaktį, ginčui vėl įsiliepsnojus:

– Velniai griebtų, jis tau nuo liežuvio nenuėina. Girdėjau, kaip sakei Sarai...

– *Ne aš* vėl prabilau apie jį, o *ji*, tu tiesiog nesiklausei...

Bet Matju ėmė ją mėgdžioti, prašnekdamas spigiu silpnaprotės balsu, jo priskiriamu visoms moterims:

– *Oi, kokie žavūs jo plaukai...*

– O Viešpatie, tau jau paranoja! – sušuko Robina. – Sara pliauškė apie prakeiktus Žako Burgerio*, o ne Kormorano plaukus, aš tepasakiau...

– *Ne Kormorano*, – sucypė jis kaip bukaprotis.

---

* Regbininkas, Namibijos rinktinės kapitonas, nuo 2009 m. žaidęs Londono profesionalų klube „Saracens“ („Saracénai“). Plaukų ant galvos daug, ir jie garbanoti. (Čia ir toliau – vertėjos past.)

Įsukusi į Danijos gatvę, Robina buvo įniršusi kaip prieš aštuonias valandas, kai išlėkė iš miegamojo ir atsigulė ant sofos.

Sara Šadlok, prakeikta Sara Šadlok, studijavusi universitete su Matju ir iš visų jėgų stengusis pavilioti jį nuo Robinos, merginos, kadaise paliktos Jorkšyre... Jei Robina būtų buvusi tikra, kad daugiau niekada nepamatys Saros, būtų apsidžiaugusi, bet Sara pakviesta į jų vestuves liepos mėnesį. Sara, be abejo, įkyrės jiems ir po vestuvių, o gal kada nors bandys patekti į biurą ir susipažinti su Straiku, žinoma, jei juo domisi nuoširdžiai, o ne vien norėdama sukiršinti Robiną su Matju.

Nieku gyvu nesupažindinsiu jos su Kormoranu, nuožmiai pamanė Robina, artindamasi prie biuro durų ir ten stovinčio kurjerio. Vienoje pirštinėtoje rankoje jis laikė aplanką su gnybtuku, kitoje – ilgą stačiakampį paketą.

– Siuntinys Elakot? – priėjusi paklausė Robina.

Ji laukė vienkartinį dramblio kaulo spalvos fotoaparatus – dovanėlių vestuvių svečiams. Pastaruoju metu taip užsisėdėdavo darbe, kad užsakymus prašydavo atsiųsti į biurą, ne namo.

Kurjeris linktelėjo ir atkišo aplanką, nenusiimdamas motociklininko šalmo. Robina pasirašė ir paėmė ilgąjį paketą; šis buvo daug sunkesnis, negu tikėjosi, o kai pasikišo po pažastimi, jai pasirodė, kad pakete vienas didelis daiktas.

– Ačiū, – padėjo ji, bet kurjeris jau buvo nusisukęs ir apžergęs motociklą.

Motociklas suburzgė, ir Robina įėjo į vidų.

Ji lipo aidžiais metaliniais laiptais, juosiančiais sugedusį, į narvą panašų liftą, kaukšėdama kulniukais. Atrakino ir atidarė duris, blykstelėjo stiklas, ir išgraviruotas užrašas – K. B. STRAIKAS, PRIVATUS SEKLYS – dar labiau patamsėjo.

Ji tyčia atėjo anksti. Šiuo metu klientų jie turi tiek, kad norėjo sutvarkyti bent dalį dokumentų; paskui kaip kasdien seks jauną striptizo šokėją rusę. Išgirdusi virš galvos sunkius žingsnius, suprato, kad Straiakas vis dar savo bute.

Robina padėjo pailgąjį paketą ant stalo, nusivilko švarkelį ir su rankinuku pakabino ant kablo už durų, uždegė šviesą, pripylė į virdulį vandens ir įjungė, paskui paėmė nuo stalo aštrų peilį popieriui. Prisiminusi, jog Matju griežtai atsisakė patikėti, kad ji žavėjosi garbanotais

krašto puolėjo Žako Burgerio gaurais, o ne Straiko trumpais ir, atvirai kalbant, panašiais į gaktos plaukais, ji piktai dūrė į paketo galą, perspjo jį ir ištraukė dėžę.

Į ją buvo įgrūsta nukirsta moters koja užlenktais pirštais, kad tilptų.